

Rozhovor s Filipem Minaříkem, jezdeckým instruktorem, režisérem a hercem.

Jezdecký instruktor a divadelní režisér... Jak se to přihodí, taková kombinace ?

Od dětství jsem tihl k umění, které jsem později i studoval, mými obory bylo malířství a herectví. Koně jsem měl neustále jako hobby. Jezdil jsem sice dostihy s licencí amatér v Chuchli, ale nikdy by mě nenapadlo, že se do sportu vrhnu i profesionálně. Člověk míní, osud mění. Uznávám, stihl jsem toho hodně. Ale já ani jinak žít neumím.

V roce 1998 jsem se potkal se svou budoucí manželkou Katkou Bártovou, rovněž malířkou a koňařkou. Měli jsme výstavu obrazů v Karlíně. Společně jsme pak začali chovat koně a roku 2000 jsme odjeli za zkušenostmi do Irska a Anglie, kde jsem posléze vystudoval pedagogiku v oboru jezdeckví na vysoké škole pod záštitou British Horse Society. Naše činnost vrcholí otevřením vlastního jezdeckého centra ve Strážovicích. Jeden čas mě koně úplně pohltili a měl jsem pocit, že se ke kumštu již nevrátím. Nicméně touha dělat divadlo mě přesvědčila a já se vrátil.

Co Tě, Filipe, přivedlo k divadlu ?

Vše začalo studiem v Divadelním studiu Jany Klatovské, kde jsem obdržel první herecké vzdělání, následovaly soukromé lekce herectví u Mirky Vydrové a Vladimíra Stoklasy, dále pětileté studium na Soukromé mistrovské škole umění a designu, kde jsem dělal jak užitou malbu, tak dramatickou tvorbu. Hned na začátku studia jsem měl štěstí, když si mě režisér Pavel Pecháček vybral do role Adámka Pravdomluvy v Klicperově Lháři a jeho rod a já pak dva roky mohl účinkovat v Divadle ABC. Pak jsem hrál menší role v několika filmech a seriálech a posléze v Divadle Horní Počernice.

Představ se nám jako "koňák" ...

S koňmi jsem začal v jedenácti letech v Jezdeckém klubu Úslavan v Blovicích. Roku 1993 jsem začal jezdit dostihy v Chuchli. V dostihové kariéře jsem pokračoval i v Irsku, kde jsem jezdil pro známého steeplechase trenéra W. P. Mullinse. Zájem o sportovní jezdeckví mě však přivedl k drezuře, která se nakonec stala mou hlavní disciplínou. Mými učiteli jsou hlavně David Pincus ze Španělské jezdecké školy a Monique Petz z Holandska. V současné době se řadím na první listinu mezi drezurními jezdci v Čechách, mám koně, s nimiž závodím na úrovni "T" a letos startujeme na Mistrovství republiky ve Zduchovicích.

Proč Vinnetou - pokrevní bratrství ? Co bys nám řekl o inscenaci ?

Vinnetou je můj dětský hrdina. Vlastně stojí za vším. Díky němu mě vlastně začali v dětství zajímat koně. V ABC jsem hrál s dabérem Vinnetoua Stanislavem Fišerem, který mou zálibu podporoval, takže já mám Mayovky takto spojené i s divadlem. A dobrodružné příběhy také vlastně ovlivnily mou malířskou tvorbu. V roce 2012 jsem se potkal s mayologem- gynekologem Jiřím Rohlíčkem, který vyrobil přesné kopie kostýmů mayovských hrdinů. Od toho byl už jen kousek k divadlu. Oslovil jsem herce i neherce z Počernic a dle typu německých Karl May Fespiele jsem nastudoval divadelní adaptaci Vinnetoua. Po vzoru filmu jsem napsal scénář, vedu režii a hraju Vinnetoua. Na některých scénách hrajeme i s mými koňmi, např. loni ve Western Parku Boskovice nebo organizuji i kulturní festival ve Strážovicích u Neveklova přímo v areálu své jezdecké školy. Plním si dětský sen. Před premiérou jsme v roce 2013 vystoupili rovněž na Trutnov Open Air Festival, kde jsme na scénu doprovázeli samotného představitele filmového Vinnetoua- Pierra Brice. Bylo to jeho poslední veřejné vystoupení. Tehdy naši hře duchovně poželhal.

Otázky kladl dramaturg Kulturního Centra KOSTEL Ivo Šorman.